

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

ПЕТИ СЪСТАВ

ДЕЛО КИРИЛОВ с. БЪЛГАРИЯ

(Иск № 15158/02)

СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

22 май 2008 година

ОКОНЧАТЕЛНО СЪДЕБНО РЕШЕНИЕ

22/08/2008 г.

Това решение може да претърпи промени, засягащи формата.

По дело Кирилов с. България,

Европейският съд за правата на човека (пети състав), заседавайки в следния състав:

Пеер Лоренцен, *председател*,
Снежана Ботушарова,
Володимир Буткевич,
Райт Марусте,
Ренате Жаегер,
Изабел Беро-Льофевр,
Миряна Лазарова Трайковска, *съдии*

и Клаудия Вестердиек, *секционен съдебен секретар*,

След заседание, проведено при закрити врата на 29 април 2008 година,

Произнася следното съдебно решение, взето на тази дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. В основата на производството е иск (по 15158/02) срещу Република България, гражданинът на която, господин Красимир Миланов Кирилов (по-долу: "жалбоподателят") сезира Съда на 21 март 2002 година, позовавайки се на член 34 на Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (по-долу: "Конвенцията").

2. Жалбоподателят се представлява от адвокат З. Калайджиева, адвокат в София. Българското правителство (по-долу: "Правителството") се представлява от своя служител, госпожа М. Коцева от Министерство на правосъдието)

3. Жалбоподателят се жалва по-специално от това, че не е бил допуснат да се яви пред правораздавателните органи, взели решение за временното му задържане под стража, както и от лошите условия, при които е протекло задържането му под стража в шуменския следствен арест.

4. На 13 март 2007 година, Съдът обяви иска за частично недопустим и реши да съобщи на Правителството оплакванията, основаващи се на член 5 §§ 3 и 4 и на член 3. Както това се допуска от член 29 § 3 на Конвенцията, Съдът реши да разгледа иска както по отношение на неговата допустимост, така и по същество.

ПО СЪЩЕСТВО

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА НА СЛУЧАЯ

5. Жалбоподателят е роден през 1968 година.

A. Наказателните производства и задържането на жалбоподателя под стража през периода 2002-2003 година

6. Жалбоподателят е изтърпявал наказание с лишаване от свобода в резултат от няколко присъди за кражба; срокът на наказанието му е трябвало да приключи на 10 януари 2002 година. Междувременно, той е бил съден за няколко други кражби от шуменския окръжен съд. В рамките на това производство, първоначално му е била наложена мярка за неотклонение подписка, но с оглед на скорошното му освобождаване от затвора поради изтичане на срока на наказанието му, прокурорът е поискал временното му задържане под стража.

7. С определение от 9 януари 2002 година, съдията-докладчик от шуменския окръжен съд, действайки в рамките на заседание на съдиите при закрити врата в отсъствие на жалбоподателя, е решил, че е налице реална опасност обвиняемият да се укрие от съда или да извърши ново престъпление, особено като се вземат предвид множеството присъди на това лице, и е разпоредил временното му задържане му под стража. Жалбоподателят е обжалвал това решение, жалвайки се по-специално от това, че не е било проведено съдебно заседание. Жалбата му е била отхвърлена на 4 февруари 2002 година от шуменския районен съд, който, действайки в рамките на заседание на съдиите при закрити врата, решава, че не е необходимо да се насрочи съдебно заседание, тъй като Наказателно-процесуалният кодекс дава право на съдията-докладчик да се произнесе относно мярката за неотклонение на заседание на съдиите при закрити врата.

8. Две нови жалби на жалбоподателя са били разгледани съответно на 20 май и на 11 юни 2002 година, а след това - на 28 октомври и на 3 декември 2002 година от същите правораздавателни органи, които са се произнесли без да бъде насрочено съдебно заседание, въпреки молбата за това от страна на жалбоподателя.

9. Със съдебно решение от 11 февруари 2003 година, шуменският окръжен съд признава жалбоподателя за виновен по някои от пунктовете на обвинителния акт, осъжда го на лишаване от свобода и решава наказанието да се слее с това по предишните присъди.

В. Съдебните производства и задържането на жалбоподателя през периода 2005-2007 година.

10. На 5 декември 2005 година, жалбоподателят е бил арестуван в дома на родителите си в Шумен и задържан под стража във връзка с кражби. На 7 декември 2005 година, той е бил прегледан от фелдшер преди да бъде затворен в шуменския следствен арест.

11. На 9 декември 2005 година, жалбоподателят е бил изправен пред шуменския окръжен съд, който е постановил временното му задържане под стража.

12. По време на неговото задържане, жалбоподателят е страдал от бронхит и е бил посетил на първи декември 2005 година лекуващия си лекар, който му предписал лекарства. Въпреки това, никакво друго лекарство освен аспирин и парацетамол не му е било давано от фелдшера до 21 декември 2005 година, когато е бил заведен при лекуващия го лекар. Тогава му е бил предписан антибиотик и сироп, но той не е могъл да си достави антибиотика, тъй като е трябвало сам да си го купи.

13. На 12 януари 2006 година, съдът отхвърля молбата за освобождаване, подадена от жалбоподателя, с мотив, че съществуват основания за подозрение, че той може да извърши нови престъпления.

14. На 22 февруари 2006 година, жалбоподателят е изпратен за осъждане пред шуменския окръжен съд. Признат е за виновен и осъден на затвор с присъда, произнесена на 16 май 2006 година.

15. Считано от първи март 2006 година, жалбоподателят е преведен в плевенския затвор.

16. Що се отнася до условията на задържане под стража на жалбоподателя в шуменския следствен арест, от сведенията, предоставени от страните, следва, че той е бил държан заедно с две други лица в килия с размери de 3,50 м. на 1,75 м. Килията е имала прозорец, пропускащ дневната светлина, но той не се е отварял. Нямаło е санитарен възел и тъй като задържаните не са имали право да ходят до тоалетната през нощта, те са били принуден да удовлетворяват физиологическите си нужди в кофа, в самата килия.

17. Задържаните в следствената служба са били лишени от физически упражнения навън. Според Правителството, администрацията е била предоставила на тяхно разположение една зала като компенсация за този пропуск и те са разполагали с допълнително време за "свободни" занимания. Жалбоподателят оспорва обаче това обстоятелство.

18. От друга страна, според един доклад на Управление на затворите и на местата за задържане, сумата за храна на всеки задържан е възлизала през 2005 година на 1,61 лева дневно, или 0,80 евро.

II. РЕЛЕВАНТНО НАЦИОНАЛНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО И ПРАКТИКИ

А. Временното задържане под стража

19. В съответствие с членове 152а и 152b на Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 година. (НПК), приложими към момента на задържането на жалбоподателя под стража през януари 2002 година, задържането под стража и разглеждането на исквете срещу обвиняемия на етапа на предварителното следствие са се извършвали по решение на съда след явяване на обвиняемия пред него.

20. По време на съдебната фаза на процеса, съдът, пред който делото е било висящо, или в някои случаи - съдията-докладчик, са били компетентни да се произнасят относно мярката за неотклонение - на съдебно заседание по същество или на заседание на съдиите при закрити врата (член 39, 255 алинея 2 и 304 алинея 1 (5) НПК). Така приетите постановления са могли да се обжалват чрез подаване на частна жалба до апелативния съд, който вземал решение без да насрочва съдебно заседание и да призовава страните, освен в случаите, в които е считал за необходимо да бъде насрочено съдебно заседание при открити врата (членове 346-348 НПК).

Б. Законът от 1988 година за отговорността на държавата и общините за вреди

21. Член 1, алинея 1 на този закон гласи:

"Държавата и общините отговарят за вредите, причинени на физически и юридически лица в резултат от незаконни актове, действия или бездействия на техните органи или служители, извършени във връзка с изпълнение на задълженията им по административни дела. (...)"

22. В известен брой съдебни решения и постановления, произнесени през последните години от различни местни съдилища и правораздавателни органи се е изхождало от становището, че тази разпоредба се прилага в случай на вреда, понесена от един затворник поради лоша или недостатъчна медицинска помощ по време на задържането под стража и съответно са били удовлетворени отчасти или изцяло исканията за обезщетение на засегнатите лица (виж, що се отнася до решенията на първа инстанция и при обжалване – реш. № 126 от 08.06.2005 г. по в.гр.д. № 205/2005 г.на Добричкия ОС; реш. № 380 от 19.07.2005 г.по гр.д. № 177/2005 г.на Габровския РС; реш. 04.05.2005 г.по гр.д. № 21393/2003 г. на Софийския РС; реш. № 444 от 08.07.2005 г.по гр.д. № 1031/2004 г.на Ловешкия РС; реш. № 4 от 18.02.2005 г.по гр.д. № 3267/2004 г. на Русенския РС; а що се отнася до

решенията ба Висшия касационен съд – реш. от 26.01.2004 г.по гр.д. № 959/2003, ВКС, IV г. о., за отхвърляне на жалба срещу реш. от 17.02.2003 г.по гр.д. № 1380/2002 г. на Пловдивския АС ; реш. № 330 от 7.08.2007 г.по гр.д. № 92/2006, ВКС, IV г. о., за отхвърляне на жалба срещу реш. № 359 от 14.11.2005 г.по гр.д. Италия, по 360/2005, § 31, 19.05.05). на Великотърновския АС; а що се отнася до пример, в който законът е бил счетен за приложим, а молбата е била отхвърлена по същество, реш. № 743 от 27.06.2007 г.по гр.д. № 919/2006, ВКС, I г. № 31 от 26.05.2006 г. № 31 от 26.05.2006 г.по гр.д. № 29/2006 г. на Бургаския АС).

СПОРЕД ЗАКОНА

I. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 5 § 3 НА КОНВЕНЦИЯТА

23. Жалбоподателят се жалва от това, че не му е била дадена възможност да се яви пред правораздавателните органи, взели решение за временното му задържане под стража от 9 януари до 3 декември 2002 година. Той се жалва и от това, че не е имало основание за временното му задържане под стража, както изисква член 5 § 3. В забележките, които прави по повод на тези на Правителството, представени пред Съда на 2 октомври 2007 година, жалбоподателят се оплаква освен това от недостатъчния обхват на извършвания съдебен контрол. Позовава се на член 5 от Конвенцията, чиито релевантни пасажии гласят следното:

"3. Всяко лице, арестувано или задържано под стража при условията, предвидени в параграф 1 с) на настоящия член, трябва да бъде незабавно изправено пред съдия или друг магистрат, овластен от закона да упражнява съдебни правомощия (...).

4. Всяко лице, лишено от свобода чрез арест или задържане под стража, има право да подаде жалба пред съд, за да вземе последният в кратък срок решение относно законността на неговото задържане и да постанови освобождаването му, ако задържането е незаконно.

24. Правителството не е взело отношение по този въпрос.

A. Относно допустимостта

25. Съдът отбелязва най-напред, във връзка с това че жалбоподателят се позовава на липса на обосновка за временното му задържане под стража по силата на член 5 § 3, че той вече е разгледал това му оплакване в частичното си решение относно допустимостта на

иска на 13 март 2007 година и е приел, че то е недопустимо. Съдът не вижда никакво основание за това да преразгледа заключението си.

26. От друга страна, тъй като в забележките си в отговор жалбоподателят изразява жалба, основаваща се на 5 § 4 и отнасяща се до недостатъчния обхват на съдебния контрол върху временното му задържане под стража в периода от 9 януари до 3 декември 2002 година, Съдът отбелязва, че въпросните решения са взети повече от шест месеца преди подаването на тази жалба заедно със забележките на жалбоподателя от 2 октомври 2007 година. От това следва, че този аспект на оплакването е закъснял и трябва да бъде отхвърлен в приложение на член 35 §§ 1 и 4 на Конвенцията.

27. Що се отнася до другите аспекти на изразените възражения, Съдът констатира, че те не са явно необосновани по смисъла на член 35 § 3 на Конвенцията и срещу тях не може да се формулира никакво основание за недопустимост. Следва значи, оплакването да се приеме за допустимо.

Б. По същество.

а) Относно оплакването, основаващо се на член 5 § 3

28. Съдът припомня, че член 5 § 3 гарантира контрол над бързото и автоматично задържане, който се осъществява от независим и безпристрастен магистрат от момента, в който лицето бива лишено от свобода, при хипотеза, съответстваща на член 5 § 1 в) (*Костов с. България*, по 45980/99, § 22, 03 ноември 2005 г.). Въпросният магистрат трябва да изслуша лично лицето и да се произнесе относно съществуването на основания, оправдаващи задържането му под стража (*Асенов и други с. България*, постановление от 28 октомври 1998 година, *Сборник с постановления и решения* 1998-VIII, § 146).

29. В конкретния случай, Съдът отбелязва, че шуменският окръжен съд, който е постановил временното задържане на жалбоподателя под стража на 9 януари 2002 година, се е произнесъл без да насрочи съдебно заседание и без да изслуша заинтересованото лице. Но ако в този момент жалбоподателят е бил задържан поради излежаване на присъда и задържането му е зависело поради това от действието на член 5 § 1 а), това не е случаят, влизащ в сила от момента на изтичане на наказанието на 10 януари 2002 г.; задържането е зависело тогава от действието на член 5 § 1 с) и член 5 § 3 е изисквал подсъдимият да бъде изправен пред съдия, който да вземе решение за неговото задържане.

30. От това следва, че жалбоподателят, който не е бил изправен пред съдебен орган, който да вземе решение за негово временно задържане под стража нито при първоначалното му задържане на 9 декември 2002 година, нито в края на задържането му по член 5 § 1 с)

след произнасяне на присъдата на 11 февруари 2003 година, не е бил "незабавно" изправен пред съдия или друг магистрат, овластен от закона да упражнява съдебни функции.

31. Следователно е било допуснато нарушение на член 5 § 3 на Конвенцията;

б) Относно член 5 § 4

32. Съдът припомня, че всяко арестувано или задържано под стража лице има право да бъде разгледано спазването на процедурните изисквания и тези по същество, необходими за наличие на "законност" на лишаването му от свобода по смисъла на член 5 § 1. Производството по член 5 § 4 трябва да има съдебен характер и да се предоставят на лицето гаранции, съответстващи на естеството на лишаването му от свобода, от което то се оплаква. За определяне на спазването на тези гаранции, трябва да се вземе предвид специфичният характер на това производство и обстоятелствата, при които то се развива (*Влох с. Полша*, по 27785/95, § 125, CEDH 2000-XI).

33. Относно възможността обвиняемият да се яви пред органа, вземащ решение относно задържането му под стража, Съдът припомня, че възможността за едно задържано лице "да бъде изслушано лично или при необходимост - чрез някаква форма на представителство" в някои случаи фигурира сред основните процедурни гаранции, прилагани в случай на лишаване от свобода. Съдът е вече разглеждал необходимостта, при задържане под стража, попадащо в полето на действие на член 5 § 1 с), да се свика съдебно заседание (*Влох*, цит. по-горе, § 126; *Румен Тодоров с. България*, по 50411/99, § 43, 20 октомври 2005 г.).

34. В настоящия случай, жалбоподателят не е могъл в никой момент да се яви пред съда при разглеждане на неговите жалби срещу задържането му под стража от 20 май до 3 декември 2002 година. Съдът отбелязва, че българският Наказателно-процесуален кодекс предоставя възможност за правораздавателния орган, разглеждащ делото по същество или за апелативния съд, да вземе решение по такава жалба по време на съдебно заседание (параграф 20 по-горе), но правораздавателните органи очевидно не са счели това за необходимо в случая с конкретния жалбоподател, въпреки молбите му за това. Но Съдът отбелязва, че при разглеждането на тези жалби, задържането под стража на жалбоподателя, продължило вече няколко месеца, все още не е било контролирано от независим магистрат, пред който заинтересованото лице да може да се яви и то, поради липсата на първоначалното явяване пред магистрат, поради което по-горе е констатирано нарушение на член 5 § 3.

35. Съответно, Съдът счита, че тъй като не е била осигурена възможност на лицето да се яви лично при разглеждането на жалбите

му срещу задържането му под стража, в конкретния случай не са били зачетени гаранциите по член 5 § 4. Следователно, била е нарушена тази разпоредба.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЕНИЕТО ЗА НАРУШАВАНЕ НА ЧЛЕН 3 НА КОНВЕНЦИЯТА

36. Жалбоподателят се оплаква от лошите условия, при които е протекло задържането му в шуменския следствен арест от 7 декември 2005 до първи март 2006 година, както и от липсата на адекватни медицински грижи и се жалва от отношение, влизащо в противоречие с член 3 на Конвенцията, който гласи:

"Никой не може да бъде изтезаван нито подлаган на наказания и на нечовешко отношение, уронващо достойнството му. "

A. Твърдения на страните

37. Правителството възразява, че средствата за подаване на жалба не са били изчерпани, изтъквайки, че жалбоподателят е можел да потърси обезщетение по силата на закона от 1988 г. за отговорността на държавата.. То подчертава, че съдебната практика по прилагане на този закон се е развила през последните години и се позовава на редица решения на национални правораздавателни органи, които са удовлетворили претенции за обезщетение за вреди, причинени поради лошите условия на задържане под стража.

38. По повод на това оплакване, Правителството твърди, че жалбоподателят е имал достъп до подходящи медицински грижи за здравето му и условията на задържането му не са го подложили на стрес, надвишаващ неизбежното равнище на страдание, причинено от всяко задържане под стража, следователно, тези условия не са достигнали минималния праг на тежест, за да попаднат в приложното поле на член 3 от Конвенцията.

39. Жалбоподателят отговаря, че възражението на правителството се основава на известен брой решения на съдилищата от първа и втора инстанция, които не могат да се разглеждат като утвърдена съдебна практика. Той се съмнява в ефективността на едно действие, предприето в съответствие със Закона за отговорността на държавата, поради формалния подход на съдилищата при прилагане на този закон, налагането на съдебни такси и прекомерното забавяне на производствата. Той се позовава на няколко решения, в които Съдът е заключил, че е налице нарушение на член 13 поради същите мотиви (*Йовчев с. България*, по 41211/98, 02 февруари 2006 г.; *Станков с. България*, по 68490/01, CEDH 2007-...).

40. Той подчертава от друга страна, че някои аспекти на условията, от които жалбоподателят се оплаква, като количеството и качеството на храната, достъпа до тоалетните, до физически упражнения на открито или до медицинска помощ не са регламентирани и не биха могли да се характеризира като "незаконни актове, действия или бездействия" съгласно Закона за отговорността на държавата. Той твърди, че във всеки случай, държавите имат позитивно задължение да осигуряват условия за задържане, съвместими с член 3 от Конвенцията и че производството за обезщетение не би могло да осигури достатъчна компенсация в случай на неспазване на това задължение.

41. По същество, той твърди, че лошите санитарни условия в шуменския следствен арест, недоброто качество и недостатъчното количество храна, липсата на възможност за физически упражнения и недостатъчната медицинска помощ, която му е била осигурена, като се вземе предвид здравословното му състояние, са компоненти на отношение, влизащо в противоречие с член 3.

Б. Преценка на Съда

42. Съдът припомня, че правилото за изчерпване на вътрешноправните средства за жалване, определени в член 35 § 1 от Конвенцията, изисква лицата, които желаят да потърсят отговорност от държавата пред международна съдебна инстанция, преди това да са използвали средствата за защита, предлагани от правната система на собствената им страна. В този контекст, кандидатът трябва да се позовава на жалби, достъпни и достатъчни, позволяващи му да получи възмездяване за нарушенията, на които твърди, че е жертва. Тези жалби трябва да съществуват с достатъчно висока степен на вероятност както на практика, така и на теория; в противен случай, ще им липсва желаната ефективност и достъпност (*Акдивал и други с. Турция*, решение от 16 септември 1996 г., *Сборник* 1996-IV, стр. 1210, § 65-66 ; *Мамадов с. Азербайджан*, по 34445/04, § 51, 11 януари 2007 г.).

43. Що се отнася до конкретния случай, Съдът отбелязва, че член 1, алинея 1 от Закона за отговорността на държавата, тъй както се прилага в съдебната практика, позволява да се получи обезщетение за вреди, причинени поради лоши условия или неадекватни медицински грижи при задържане под стража. Съдът е имал вече възможност да заяви по повод на други дела срещу България, че в резултат от развитието на съдебната практика на съдилищата след 2003 година, съдебните действия, предприети срещу държавата за обезщетение, могат по принцип да бъдат считани като ефективно средство в подобна ситуация (*Добрев, с. България*, по 55389/00, § 110, 10.08.06 ; *Христов с. България* (частично. решение), по 36794/03, 18.03.08).

44. Тъй като задържането под стража на жалбоподателя в този случай се е провело между декември 2005 и март 2006 година, в момент, когато развитието на съдебната практика вече се е било извършило, тази възможност му е била вече предоставена.

45. Съдът приема, че като се има предвид естеството на въпросната жалба, която не е била специално предвидена във връзка със ситуации като тази, описана в конкретния случай, изискваща действието или бездействието, в което се обвиняват властите, да бъде считано като нарушение на закона, тя не може да се прилага във всички случаи, в които лоши условия, при които протича задържането или липсата на адекватни грижи биха могли да породят проблем по силата на член 3 от Конвенцията. Вярно е също, че Съдът е имал вече повод да констатира в случаи, в които действие в приложение на закона от 1988 година е било предприето от жалбоподателите, това действие се е оказало неефективно в тези случаи поради прекалено формалния подход на съдилищата при установяване на моралната вреда, понесена от заинтересованото лице в резултат от условията на задържане (*Йовчев с. България*, по 41211/98, § 146, 2 февруари 2006 г.), а освен това, налагането на прекалено високи съдебни такси в края на делото е лишавало от смисъл прибягването до такова производство (*Станков с. България*, по 68490/01, § 67, CEDH 2007-).

46. Съдът припомня, че ако има съмнение относно ефективността на едно национално средство за защита, това е въпрос, който трябва да бъде повдигнат пред съдилищата (*Roseiro Bento с. Португалия* (déc.), по 29288/02, 30 ноември 2004 г.). В конкретния случай, тъй като жалбоподателят не е подал жалба в приложение на Закона за отговорността на държавата, Съдът не може да гадае какви биха били подходът на правораздавателните органи, както и продължителността и изхода на делото, ако той го беше направил. Освен това, заинтересованото лице не е представило доводи, позволяващи да се направи незабавно заключение относно неефективността от подаване на такава жалба в неговия особен случай.

47. С оглед на тези забележки, Съдът счита, че жалбоподателят не е изчерпил възможностите за подаване на жалба, с които е разполагал в рамките на националното законодателство и че следва да се даде право на възражението, изразено от Правителството.

48. От това следва, че оплакването трябва да се отхвърли поради неизчерпване на начините за жалване, предвидени от националното законодателство, както предвижда член 35 §§ 1 и 4 на Конвенцията.

III. ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

49. Съгласно член 41 от Конвенцията,

"Ако съдът установи нарушение на Конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично преодоляване на последиците от това нарушение, Съдът предоставя на ощетената страна, ако е необходимо, справедливо удовлетворение. "

A. Щета

50. Жалбоподателят предявява иск за 10 000 евро (EUR) обезщетение за неимуществените вреди, които твърди, че е понесъл поради задържането му в нарушение на разпоредбата на член 5.

51. Правителството не е взело отношение по този въпрос.

52. Вземайки предвид всички сведения, с които разполага и стараяйки се да вземе справедливо решение, както изисква член 41, Съдът счита, че следва да се присъди на жалбоподателя сума от 1 000 евро за обезщетяване на причинената му морална щета..

B. Съдебни разноски

53. Жалбоподателят претендира да получи също 200 български лева (около 100 евро) за покриване на разноските, понесени от неговия адвокат, представяйки доказателствени документи, както и сума, размера на която той предоставя на Съда да прецени, за хонорар на адвоката, тъй като самият той не разполага с доходи, позволяващи му да заплати такъв хонорар.

54. Правителството не е взело отношение по този въпрос.

55. Съдът отбелязва, че в случая адвокатът на жалбоподателя не е подал първоначалния иск, а се е намесил след съобщаване на Правителството за подадения иск. С оглед на това обстоятелство и на критериите възприети в съдебната практика, съдът преценява като разумно да се определи сума от 700 евро за покриване на всички разноски и я присъжда на жалбоподателя.

C. Лихва за закъснение

56. Съдът счита, че е уместно да се вземе за основа на лихвата за закъснение лихвеният процент по пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка плюс три процентни пункта.

ИЗХОЖДАЙКИ ОТ ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Заявява*, че искът е допустим що се отнася до оплакванията за недопускане жалбоподателят да се яви пред правораздавателните органи, взели решение за първоначалното му задържане под стража и до оплакванията му срещу временното задържане под стража, а е недопустим за останалото;
2. *Постановява*, че е било допуснато нарушение на член 5 § 3 на Конвенцията;
3. *Постановява*, че е било допуснато нарушение на член 5 § 4 на Конвенцията;
4. *Постановява*
 - а) че държавата-ответник трябва да изплати на жалбоподателя, в срок от три месеца, считано от деня, в който решението влезе в сила в съответствие с член 44 § 2 на Конвенцията, следните суми в български лева по валутния курс в сила към датата на плащането:
 - i. 1 000 EUR (хиляда евро) плюс всяка сума, която може да бъде дължима като данък, за обезщетение на морална щета;
 - ii. 700 EUR (седемстотин евро) плюс всяка сума, която може да бъде дължима като данък от жалбоподателя, за покриване на съдебни разноски;
 - б) че, считано от датата на изтичане на гореспоменатия срок и до изплащането им, тези суми ще бъдат увеличени с проста лихва при процент, равен на този на пределното кредитно улеснение на Европейската централна банка плюс три процентни пункта;
5. *Отхвърля* искането за справедливо удовлетворение, що се отнася до останалото.

Изготвено на френски език и известно писмено на 22 май 2008 година, съгласно член 77 § 2 и 3 от регламента.

Клаудия Вестердик
Съдебен секретар

Пеер Лоренцен
Председател